

мене, царю, за да не измремъ съ дѣчицата си отъ гладъ.

— Добрѣ, продумалъ птичиятъ царь — орелътъ. Азъ ще разгледамъ това дѣло.

И полетѣлъ птичиятъ царь при царя на звѣроветѣ, при юначниятъ лъвъ — и му разказалъ, какъ мишката подиграла врабчето.

III. Сжалището.

— Повикайте мишката! заповѣдалъ царътъ на звѣроветѣ.

Мишката се явила. Па тъй смирено се поклонила. Такива мазни думи заговорила, тъй хитрувала, щото за всичко изкарала врабчето виновато.

— Никакво условие не сме имали. А врабчето искаше насила да ми отнеме кѣщицата. Азъ не го пускахъ, а то почна да ме бие. Смаза ме отъ бой. Едва можахъ да го изгоня...

— Е, любезний Орлю — господарю, казалъ лъвътъ — царътъ на звѣроветѣ. — Моята мишка въ нищо не е виновна. Твоето врабче самичко е направило тѣзи бѣди...

Разгнѣвилъ се птичиятъ царь. — Щомъ тъй мислишъ, отговорилъ орелътъ, ще трѣбва да си отворимъ война. Извикай твоята войска и я изведи на *бойното поле*.

— Добрѣ! ще се сражаваме, казалъ и лъвътъ.

IV. Битката.

На другия день чудесенъ свѣтъ отъ звѣрове се събралъ на бойното поле.

Явила се и птичата войска.

Почналъ се страшенъ бой. Паднали хиляди души и отъ двѣтъ страни. Силенъ е звѣринниятъ народъ: съ нокти шиба, пердухъ хвѣрчи, кръвъ